

*Meddig kell még bizonyítani?***A századik**

A századik Krónikát tartja a kezében a kedves olvasó. Századszor jelenik meg a Krónika. Kilencvennyolc hónapban és a két választási különszámmal összesen 2482 oldalon nyújtottunk információkat Biatorbágy múltjáról, jelenéről, tervezett jövőjéről. A nyolc bekötött évfolyam közel 20 centit foglal már el a könyvespolcon.

Kezdetektől tudatosan követett szerkesztési elvünk, hogy ne csak írások, hanem sok fotó, rajz, grafikon szemléltesse a történetet. Mindehhez 2112 fekete-fehér és 236 színes illusztrációt használtunk. Egy fénykép előhívata – mai áron – 60 forint körül van. Tehát a megjelent képekre mintegy 140 ezer forintot költöttünk. De a megjelentek csak körülbelül az egy ötödét teszik ki annak, amely készült, s a negatívokat (annak árát és előhívatását) nem is számoltam. Mindezt nem az anyagiak miatt írom le, csupán ezzel kívántam jelezni azt az irdatlan mennyiségű képi és írásos dokumentációt, amely az elmúlt több mint nyolc év során összegyűlt. A képek négy, negatívjaik egy külön ládát igényelnek. Már rendszerezésük sem egyszerű. S az írott anyag sem semmi... Családi türelem, megértés szükséges hogy a többméternyi írásos dokumentumot szerettem el-tűrjék környezetükben.

Szintén a kezdetektől tudatosan vállalt feladatunknak tekintettük helytörténeti írások megjelentetését. 207 ilyen írás jelent eddig meg a Krónikában, s ez nem tartalmazza azokat a cikkeket, melyek más újságírói műfajban, interjú, vagy riport formában tárgyalják egy helytörténeti rész érdekességeit. Egy helytörténeti könyv alapját képezheti múltunk ezen kincseinek megjelent fejezetei. Úgy látjuk, hogy szerencsére volt értelme, hiszen szinte minden településünkről készült iskolai összefoglalóban, szakdolgozatban, vagy kiállításon visszaköszönnek az írások. (Sajnos néha hiányos bibliográfiával.)

Fő szerkesztési elvünk, hogy a Biatorbágyi Krónika lehetőleg minden írásához legyen közünk. Még a rejtvény vagy a recept is „hazai” legyen. Ezért a közölt verseink is szinte kizárólag helyi emberek érzéseit, hangulatait, gondolatait közvetítik. 73 vers, egy kisebb kötetre való jelent meg eddig lapjainkon, s az irodalmi igényű prózai műveket össze sem számoltam. (Várom továbbra is versfaragóink írásait.)

Induláskor többen csodálkoztak, hogy saját lapja jelent meg Biatorbágy-nak. Majd néhány hónap múlva többen kezdtek köszönni olyanok, kik addig észre sem vettek. Újabb egy-két hónap elteltével viszont néhányan olyanok fordították el fejüket, akik addig nem. (Azt szoktam erre mondani: sajnos nem lehet mindenkit úgy dicsérni, hogy meg ne sértődjék.) Mára megtanulták az olvasók nemcsak érzelmekkel, hanem értelemre hallgatva olvasni a lapot. Kialakult egy egészséges egyensúlya ennek.

Érnek örömök és bánatok bennünket. S bár hosszú távra terveztük a Krónikát elindításakor, mégis többször volt már hullámvölgy, mikor elgondolkodtunk, hogy abbahagyjuk. Tavaly is egy ilyen alkalommal leírtam: „...már-már lettem a tollat. Ám ekkor ki akarták ütni a kezemből. El akarták venni, és meg akarták taposni. Ezt nem hagyhattam.” S folytattuk a munkát. Majd megjelent egy írás annak a tollából, aki egyike volt azoknak, akik ártottak a Krónikának. Azt írta, neki köszönheti a Krónika a fennmaradást. Magyarul: büszke arra, hogy a földön fekvőbe belerúgott, és az életjelt adott, felkelt. Ilyen egy életmentő...

A Krónika megjelenésére kedvet kapott több író és néhány beszélő ember, hogy másikat csináljon. Többször olyanok szerkesztették, akiket mi kértünk vagy ők ajánlkoztak, hogy publikáljanak. Van, akinek ma is érvényes megbízásunk van a zsebében. De néhány írás után úgy döntöttek, hogy saját erőből próbálkoznak. Vagy azért mert kedvet kaptak, s nem ismerve, hogy a lapkészítés havi „mókuskereke” mivel jár, vagy azért mert egyik vagy másik írásukat szerkesztve közöltük, s ezt nem bírták elviselni. (Pedig egy újság nem attól újság, hogy abban írások vannak egymásután, hanem attól, hogy azokat szerkesztve, a különböző írások egymásra hatását, arányát, hangsúlyát figyelve kerülnek közlésre.) Aztán volt néhány próbálkozás, mely nem hitte el, hogy egy ekkora településen lapot megjelentetni néhány évig – amíg az be nem járátódik, míg az emberek el nem hiszik, hogy minden hónapban megjelenik – veszteséges. És voltak, akik politikai indíttatásból gondolták úgy, hogy másik lapot csinálnak. Meg sem próbálták írásaikat elhozni (mert akkor esetleg már a leadáskor egy beszélgetésben kiderülnek annak valótlanságai,

vagy mellette megjelenhet az ellenvélemény). Pedig írást az eddigi több mint kétezerből kettőt adtunk csak vissza, s azokat sem végleg, hanem kérve, hogy rövidítsék meg vagy töröljék a nyomdafestéket nem tűró részeket. Máiig sem hozták vissza.

Kezdetben volt a regionális Nyakas, és a helyi fénymásolt „de”. Majd a Krónika után jelent meg a Nyilvánosság, a Harang, a Borstörő, a Friss Újság. Képviselői, önkormányzati próbálkozás volt a Laczkó-féle önkormányzati lap és most az Önkormányzati Híradó (mely utóbbit – mikor cserbenhagyták készítői – részben mi mentettük meg). S jelentek, jelennek meg még egyéb lapok is. Létezett a kulturális P-Art, a hirdetési Fogyasztók Lapja, s két katolikus egyházközség berkeiben megjelenő katolikus újságok. Némelyik indulását segítettük is. Elmondhatjuk, majd minden évben meg kellett küzdeni egy „ellenpróbálkozással”, vagy tartalmi kérdésekben, vagy a „hirdetési torta” túldarabolása miatt, vagy azért mert így néha olyan információk nem jelennek meg a Krónikában, melyeknek ott lenne a helye.

És mára hol vannak ezek... Meddig kell még a Krónikának létjogosultságát bizonyítania?

Egy olvasónk egyszer azt írta, nem a helyben megjelenő lapok számát, hanem a meglévő terjedelmét, írásainak számát kell növelni. (Majd lapot indított.) És ez valóban így van. Helyi és országos tapasztalatból tudom, mit jelent minden hónapban megjelentetni egy lapot. Ekkora településen – támogatás nélkül – nem tudja eltartani magát két-három újság. Egyidejű kezdeményezések esetén akár mindegyik tönkre mehet bele. Épp ezért továbbra is biztatom mind a tollforgató magánszemélyeket, mind a civilszervezeteket, hozzák el híreiket. Csináljuk továbbra is együtt a következő egy-két száz számot. Írásaikat eljuttathatják személyesen, levélben (2051 Biatorbágy, Jókai u. 12.), telefonon, faxon (311-239) vagy akár elektronikus úton (e-mail: kronika@westel900.net).

Ígérjük, mindaddig megjelentetjük a Krónikát, amíg annak anyagi feltételeit biztosítani tudjuk, és egészségünk engedi a havi, éjszakázásokkal teli lapzárták őrületeit, és mindaddig, amíg értelmét látjuk.

Horváth Imre
felelős szerkesztő